



На Моховому лісі здавна лежали захисні чари. Вони приховували наш дім від людського ока. Та після нападу песиголовців охоронна магія зруйнувалася. Лісовик із найстаршими чугайстрами й мавками цілими днями відновлював її. Так тривало два місяці, але й по тому ще лишалися місцини, видимі для людей.

І вони почали заходити до нашого лісу. Неглибоко, недалеко — на околиці, в пошуках галявин, де можна влаштувати те, що вони називали «пікніком» чи «вилазкою на природу».

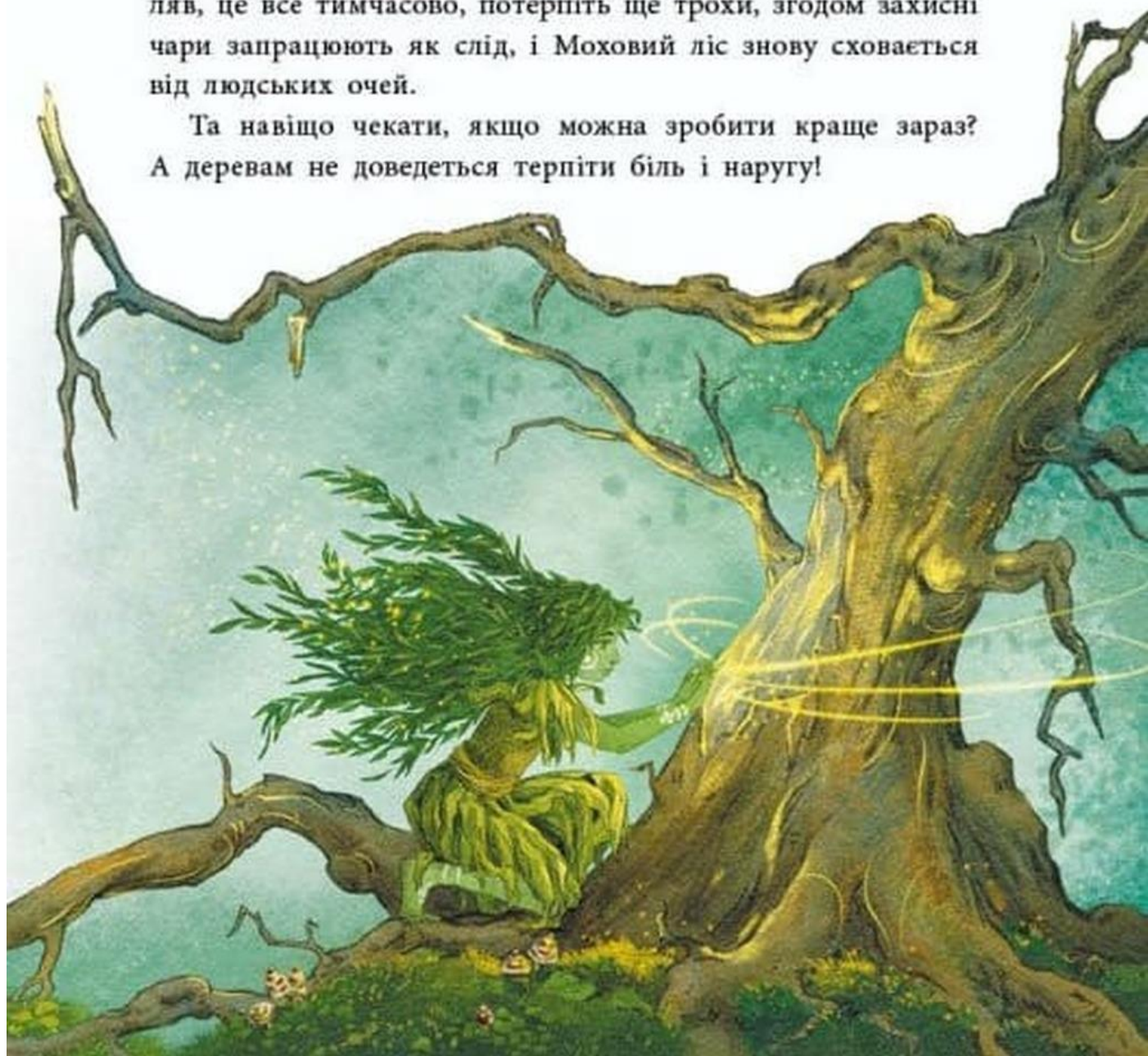
Часто після такої вилазки вони лишали по собі безлад — купи небезпечного сміття. Лише за останні три дні я витягла двох мишенят із прозорих торбинок і врятувала сороку: її лапка застрягла в пляшці. А випалені ділянки трави? Людям, бач, на природі неодмінно треба пожерти м'яса. А їсти сирим вони його не можуть, лише смаженим! Ну що за химерні створіння? Та найгірше — це порубані сокирами дерева, поламане гілля, обдерта кора. Так, звісно, магія мавок здатна все це загоїти. Але ж дерева живі! Їм боліло, коли з них здирали ту кору чи ламали гілля. Навіщо, навіщо люди все це робили?!



Я не розуміла. Мої друзі — вовкулака Люпко й хуха Картатик — теж. Саме тому ми вирішили діяти на випередження. Не чекати, поки людська прийдуть, нашкодять і підуть, а, навпаки, виганяти їх з лісу, щойно ті зайшли. Не лишати можливості накапостити.

Щоправда, Лісовик, наш володар, віддав суворий наказ: до людей не наближатися, а лише прибирати за ними. Мовляв, це все тимчасово, потерпіть ще трохи, згодом захисні чари запрацюють як слід, і Моховий ліс знову сховається від людських очей.

Та навіщо чекати, якщо можна зробити краще зараз? А деревам не доведеться терпіти біль і наругу!



Наче зачаровані, втуплюємося в кришку. Вона здригається, ніби хтось штурхає її знизу чимось важким. Крізь щілини потроху просочується чорна імла, сплітаючись в уже знайомі нам туманні пасма. Ті стеляться над підлогою, підіймаються вище й нарешті вибираються з хатини крізь розчахнуте вікно.

— То це справа рук створінь із Підземного світу, — бурмочу я.

— Пані брамниці, звісно, видніше, що робити... Але, може, хоча б зачинити вікна в хатині? — стиха вимовляє Люпко.

— М-маю н-надію, що цей туман можна приборкати на поверхні... Щось не дуже хочеться спускатися до Підземного світу, — белькоче Картатик. — Тобто, якщо треба, то хай, але краще б — не треба...

Раптом над нами нависає пані Яга — ополоники досі в її руках — і пильно вдивляється в наші обличчя. Дуже хочеться відвести очі від її вогняного погляду, але жоден із нас цього не робить — самі не знаємо чому.

За мить брамниця розпрямляє спину та сміється. Регіт більше схожий на скрегіт, і від нього спина вкривається сиротами, але це точно сміх, а не загрозливе ревіння.

— А ви хоробрі й розумні, — промовляє пані Яга, відреготавши. — Навіть більше, ніж я запам'ятала з минулого разу. Отже, пояснювати довго не треба, самі бачите, що коїться.

Вона широко змахує одним із ополоників — з того вихлюпується трохи рідкого тіста. Тієї ж миті кілька





чорних пасом, які саме вибиралися з-під кришки на підлозі, закручуються вихором і підлігають до калюжки. Покружлявши над нею, вихор вилітає у вікно.

— Споконвіку я стережу браму між світами. Пильную, щоб ніхто не вештався сюди-туди без мого дозволу й нагляду. Однак у Підземному світі мешкають такі істоти, що їм пальця до рота не клади — по лікоть руку відкусять!

Хранителька сміється сама до себе.

— Понад усе вони прагнуть вибратися назовні й уполювати тут свіжу здобич. Як оцей, бачте. — Вона знову махає ополоником в бік туману. — Той, Хто Навіває Жахи Та Страху.

— Жахи та страхи?! — відлунням відгукуємося ми.

Пані Яга веде далі:

— Для чарівних істот це створіння цілком безпечне. Владу має лише над людьми. Занурює людину в її найбільший страх, а потім живиться цим переляком. До людей мені байдуже, як ви знаєте. Але не байдуже до порушення порядку!

Очі пані Яги зблискують.



Золотий потік вкриває заплутані коси осяйним покровом. А коли сяйво згасає, волосся в Повітрулі виглядає просто чудово. Рівненьке і гладеньке. Срібні дзвіночки радісно дзвенять, поки вона витанцьовує на краю скелі, повсякчас злітаючи в повітря.

— Що стоїте, малече з Мохового лісу? — кричить вона нам, обернувшись. — Хапайтеся хутчіше за моє волосся, летімо на веселку!

Нас не треба просити двічі. Сонце вже давно хилиться до заходу, час спливає, а нам треба встигнути!

Хапаємося за волосся Повітрулі, і вона злітає в повітря разом із нами.

— У-ху! — кричить вона, набираючи швидкість.

— О-о-о-о! — волаємо ми, метляючись на її волосся.

Вітер б'є в обличчя, верх і низ ніби помінялися місцями, всі кольори змазалися, земля лишилася десь далеко долі, а світ крутиться й перевертається. Згодом літ трохи стишується й ми якийсь час летимо спокійно головами догори. Та невдовзі Повітруля знову пришвидшується й нас починає підкидати, мов на хвилях. Тож докладаємо всіх зусиль, аби втриматися й не зісковзнути вниз!

— Здається, я зараз впаду-у-у! — раптом кричить Люпко. — Людські руки не дуже си-и-ильні-і-і! А на вовка я в польоті не переки-и-ину-усь!

— Гей, тримайтеся міцніше! — вигукує Повітруля.

Вона збільшується, стає напівпрозорою: крізь неї видно хмарки. Повз нас зі свистом пролітають птахи. Хуха тримається за її волосся всіма чотирма лапами, ще й зубами.

Мені вдалося зібрати волосся в жмут, і я вишу на ньому, охопивши руками й ногами. А от Люпко ніяк не може влаштуватися.



Повітруля закладає крутий віраж, і пальці Люпка-хлопчика розтискаються! Він ковзає вниз і падає, несамовито волаючи:

— А-а-а-а!

Я блискавично спускаюся по жмуту Повітрулиного волосся й останньої миті встигаю схопити друга за руку.

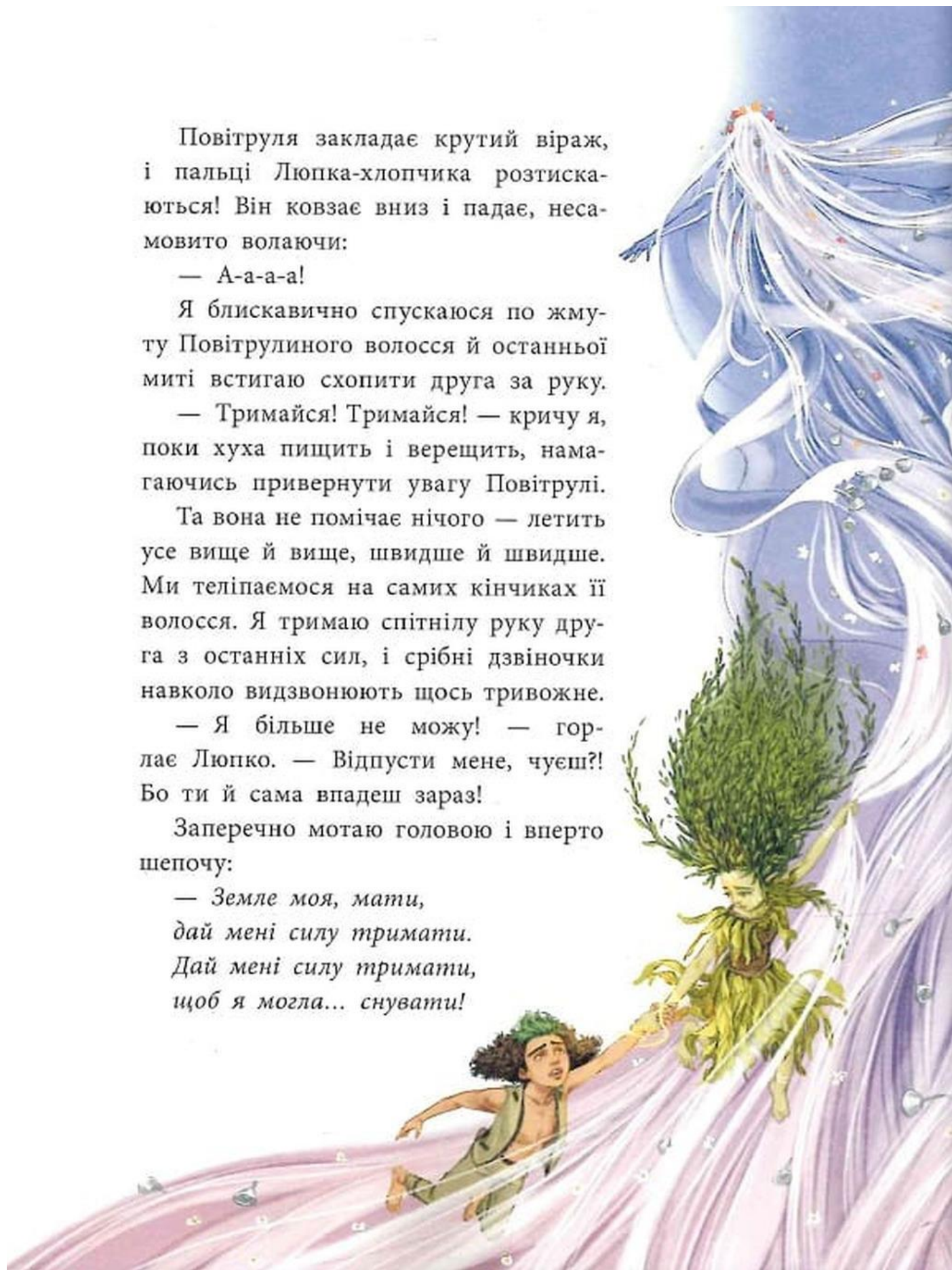
— Тримайся! Тримайся! — кричу я, поки хуха пищить і верещить, намагаючись привернути увагу Повітрулі.

Та вона не помічає нічого — летить усе вище й вище, швидше й швидше. Ми теліпаємося на самих кінчиках її волосся. Я тримаю спітнілу руку друга з останніх сил, і срібні дзвіночки навколо видзвонюють щось тривожне.

— Я більше не можу! — горлає Люпко. — Відпусти мене, чуєш?! Бо ти й сама впадеш зараз!

Заперечно мотаю головою і вперто шепочу:

— *Земле моя, мати,
дай мені силу тримати.
Дай мені силу тримати,
щоб я могла... снувати!*





Дивне слово саме вистрибує з мене, перш ніж я встигаю усвідомити, що сказала. Але моя магія спрацьовує! Золотий промінь виходить з моєї руки й міцно спілітає її з рукою мого друга. Тримати стає легше.

А за якусь мить Повітруля стрімголов залітає в сліпуче веселкове сяйво та радісно вигукує:

— Долеті-іли! Ми долеті-іли-и-и!

— Пригадую, що після перемоги над песиголовцями я мріяв політати з віграми, — знесилено шепоче позеленілий Люпко. — Якщо я ще раз про таке мріятиму, можеш відірвати мені хвоста.

Я вирішую не натадувати зараз другові, що нам ще повертатись назад. І знову в польоті.



Лючко теж вишкірюється, видає низький загрозливий рик, хутро на його загривку стає дибки. Я кладу руку на спину друга й намагаюся зрозуміти, як діяти.

— Гр-р... Хто ви такі? — гарчить пекельна хортиця.

— Ми — мешканці Мохового лісу, що в Наземному світі, — відповідаю я, намагаючись говорити впевнено.

— Нащо прийшли сюди? Гр-р...

— По чар-квітку.

— Чи на вас... гр-р... чекають?

А це вже підступне запитання! Пані Яга ані словом про таке не обмовилась. Чи дозволено їй птахам рвати чар-квітку в цьому саду? Чи поширюється цей дозвіл на нас?

— Якщо не чекають, ви не пр-р-ройдете, — гарчить пекельна хортиця. І вкладається перед брамою так, щоб кожен зрозумів: прохід закрито.

